

Verlies

Mijn nachtrust wordt bruuut verstoord door *Life in Technicolor* van *Coldplay*, al jaren de ringtone van de mobiele telefoon van mijn man.

'Edwin', zegt hij tegen de beller. En dan 'oké'. Hij stapt uit bed, kleedt zich aan en zegt 'tot zo' tegen mij. Zijn stem is zacht en de toon is vlak. Binnen nu en een half uur worden onze laatste koeien opgehaald. Normaal gesproken slaap ik weer snel in, maar vannacht is dat anders.

Gisterenavond heb ik nog gevraagd of ik mee zou gaan de stal in, maar dat wilde hij niet. Dus lig ik vanuit ons bed te luisteren naar het arriveren van de veewagen, het piepje van het achteruit rijden, het laten zakken van de klep. Het duurt lang voordat ik ook de hoeven van de koeien de klep op hoor stappen maar uiteindelijk hoor ik de veewagen wegrijden.

Edwin komt niet terug naar boven. Dus besluit ik naar beneden te gaan. Daar tref ik hem aan voor de tv met een glas water. Zonder iets te zeggen pak ik ook een glas water en ga ik naast hem zitten. In zijn haar hangt de bekende geur van koeien en stro. Die geur ga ik missen, schiet door mijn hoofd.

Lange tijd zeggen we niets. Als ik uiteindelijk vraag of het gaat, zegt hij ja, maar de blik in zijn ogen en zijn strakke mond vertellen iets anders. Na achtendertig jaar samen zijn er geen woorden nodig om zijn verdriet te kennen. Rond half vijf besluiten we naar bed te gaan, maar vallen pas veel later in slaap.

Een paar uur later zitten we samen zwijgend aan de keukentafel. Tezamen met de laatste koeien heeft ook onze identiteit het erf verlaten. We zijn boer-af.